

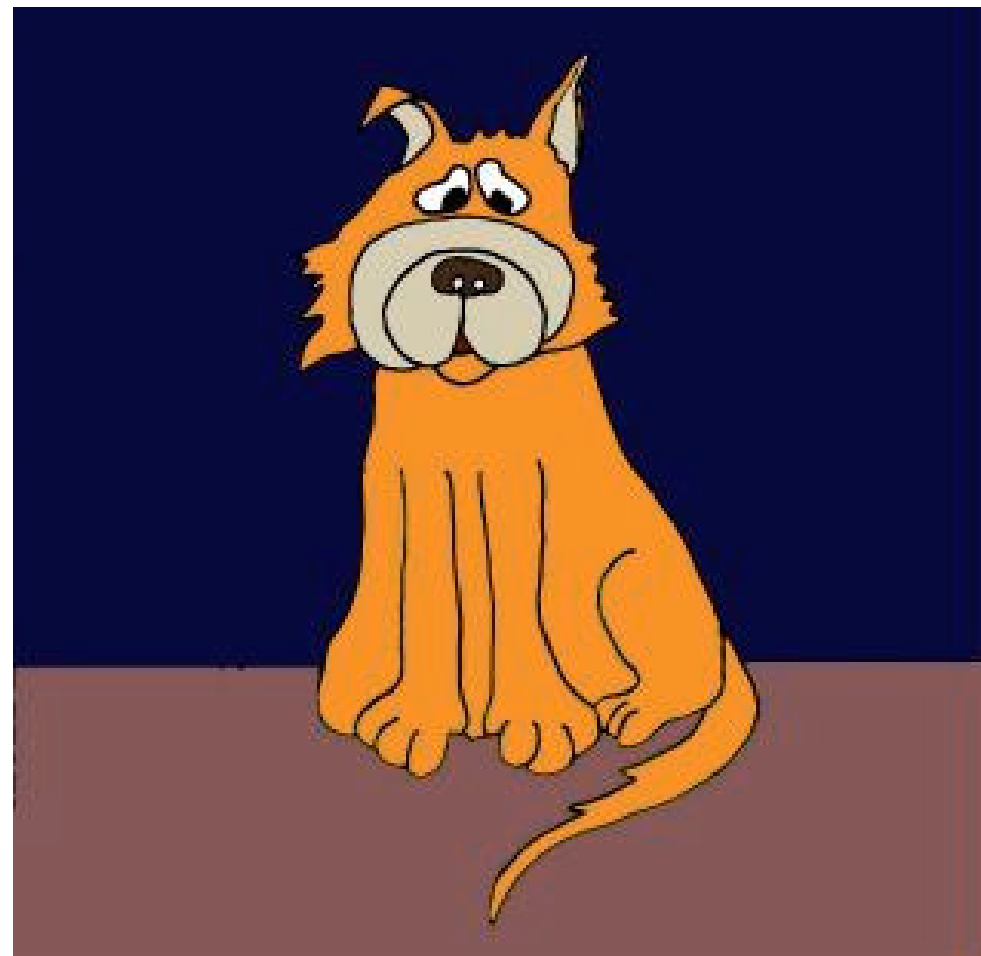
סיפור המדרגות

דניאל ברקרט

גברת שמיט הייתה נכנסת למטבח ושואלת "מדוע
הכלב הגדול הזה צריך לשכב במטבח הקטן שלי?"
מקס הבין שהוא אינו רצוי שם והיה עובר אל
הפרוזדור, שם הרצפה הייתה קרירה אף היא, אך
הריחות פחות נעימים.

מקס היה כלב גדול מאוד. הוא חי בבית עם מטבח
קטן מאוד ושם הוא אהב לישון על הרצפה
הקרירה.
זה גרם לבעיות רבות.

הרצפה במקלחת הייתה תמיד קרירה, לפעמים קצת לחה, אך מוצלת וטובה לשינה. מקס לא אהב את ריח הסבון, אך חשב שכאן יהיה בטוח לפחות לזמן מה.

אבל בדיוק כשמקס התחיל להתמקם בפרוזדור באה קטיה הקטנה והוציאה יללה קטנה "קויייק". גברת שמיט הסתכלה וספקה ידיים. "מדוע הכלה הגדול הזה צריך לשכב בפרוזדור הקטן שלי?" היא הרימה את הילדה וגירשה את מקס מהפרוזדור.

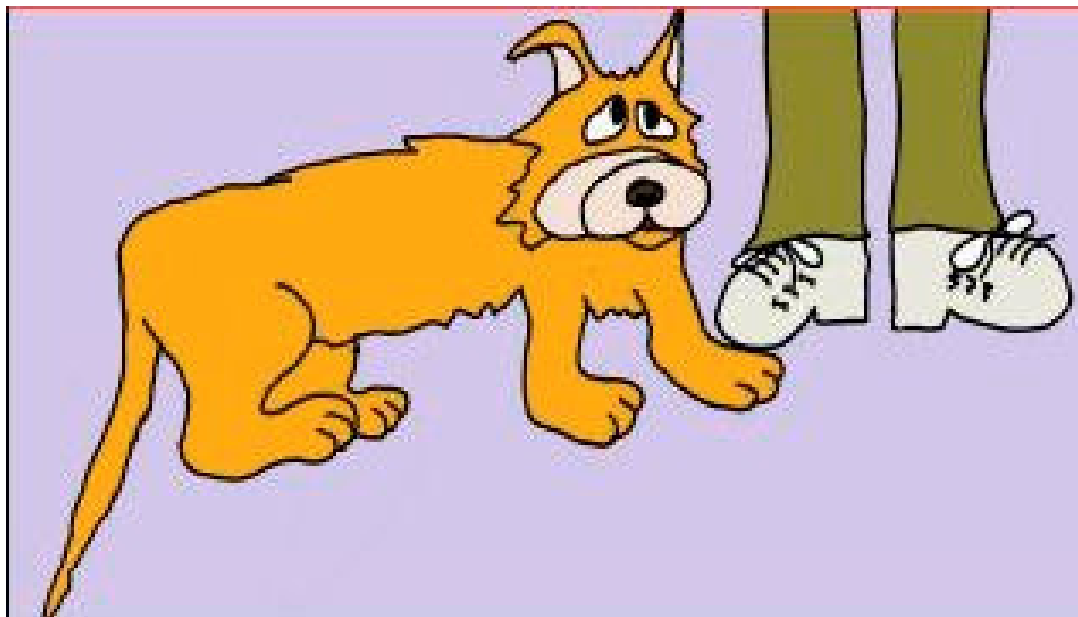
מקס הביט בעיני מקס העצובות וראה שהוא אינו רצוי בפרוזדור, ולכן החליט לעבור למקלחת.

מקס לא ידע האם טיירון רוצה שהוא יישאר או ילך משם. הוא נשאר במקלחת מהורהר, חצי עומד, חצי שוכב. טיירון אמר "מקס, אם אינך מאמין, אראה לך" והוא התחיל לפתוח לאט את הברז, כדי לתת למקס להבין מה יקרה.

בדיוק באותו רגע טיירון, אחיה הגדול של קטיה, ששנא לקום מוקדם מדי בבוקר, וירד מהמיטה במדרגות כדי להתקלח. כשטיירון ראה את מקס במקלחת אמר לו "מקס, אני אשמח להתקלח אתך, אך אני חושש שאתה לא תאהב זאת." מקס הביט על טיירון בעיני מקס העצובות שלו, והמה את ההמיה של מקס "גרררר".

אך זה לא ניתן לו הרבה זמן, כי מר שמיט גמר לקרוא את העיתון שלו וראה את מקס. "מקס, מדוע אתה, כלב גדול כזה, בחרת לשכב במעבר צר כזה?" שאל "אתה יודע שאינך צריך להיות כאן. גברת שמיט תראה אותך, ואתה בוודאי לא רוצה בכך. נכון?" מקס הביט עליו בעיני מקס העצובות והמיה בקול שקט יותר "גרררר".

מקס הרגיש פתאום משהו קר ורטוב. הוא הביט מופתע על טיירון ואז הבין שטיירון מזהיר אותו שזה יגבר, ושהוא לא יאהב זאת, ומוטב שילך. אז הוא חזר לפרוזדור, הביט סביב האם המקום פנוי, ונשכב בתנוחת שינה האהובה שלו.

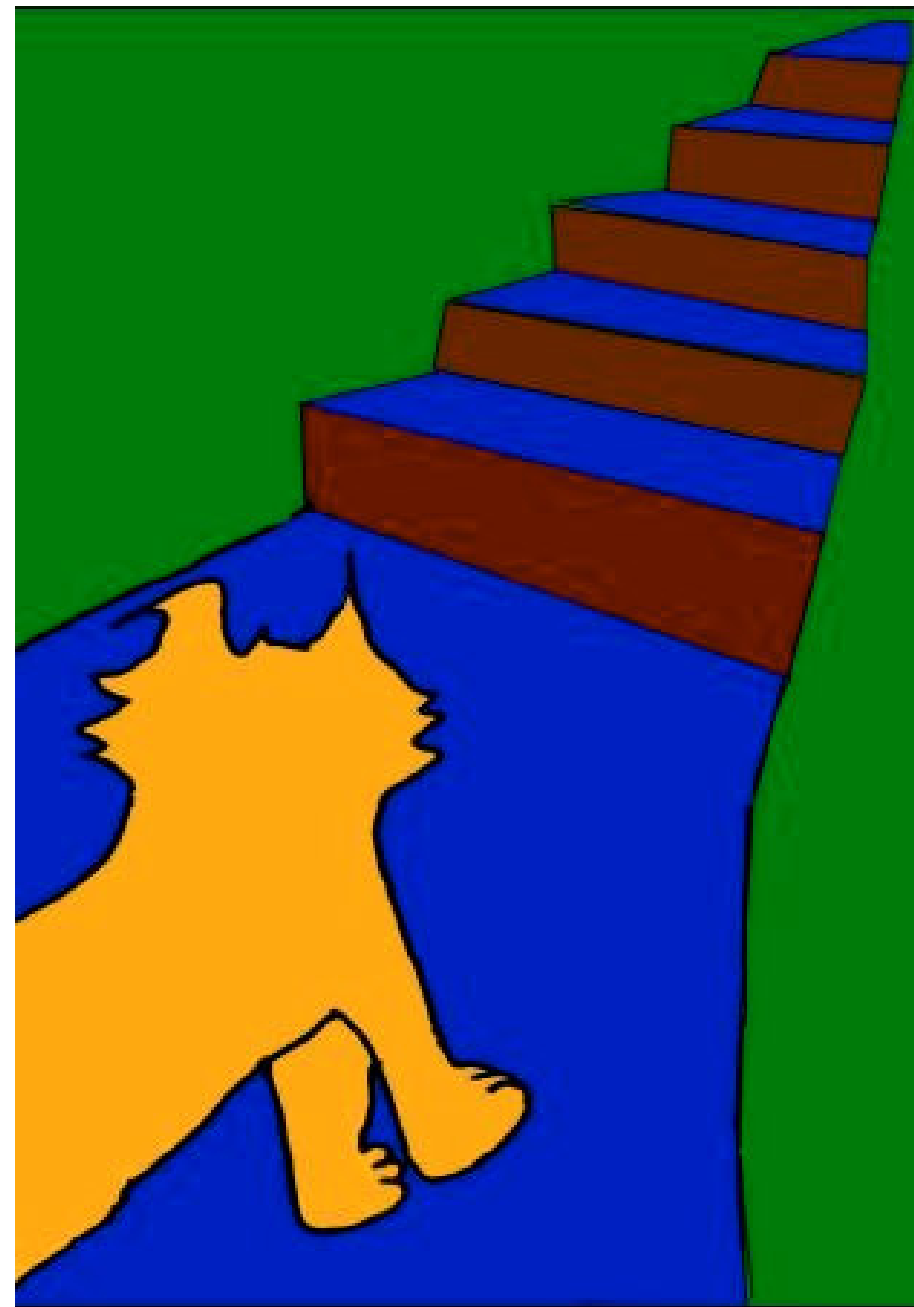

הוא עוד ניסה להתגנב בחזרה, אך גברת שמיט גילתה אותו.
"מקס, מדוע הכלב הגדול הזה נמצא שוב במטבח הקטן שלי?"
היא שוב הרימה ידיים, כבר בפעם שלישית הבוקר.
"מקס! מה נעשה אתך? החוצה עכשיו!"

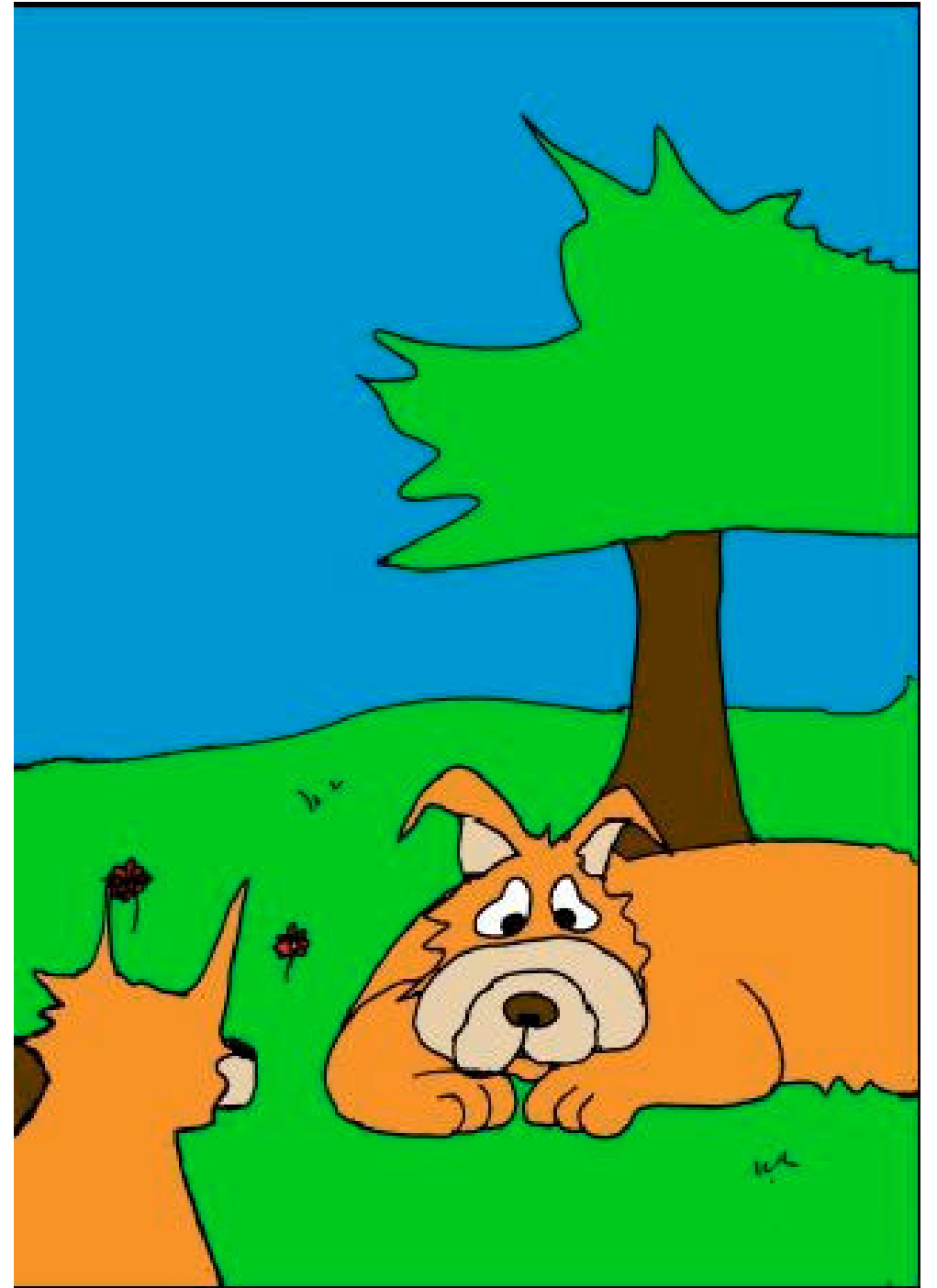
מקס לא ידע מה לעשות
עכשיו. בחוץ היה חם
ושם הסתובב גם גור
הכלבים שירצה לשחק.
מקס לא רצה לשחק.
הוא רצה לישון.

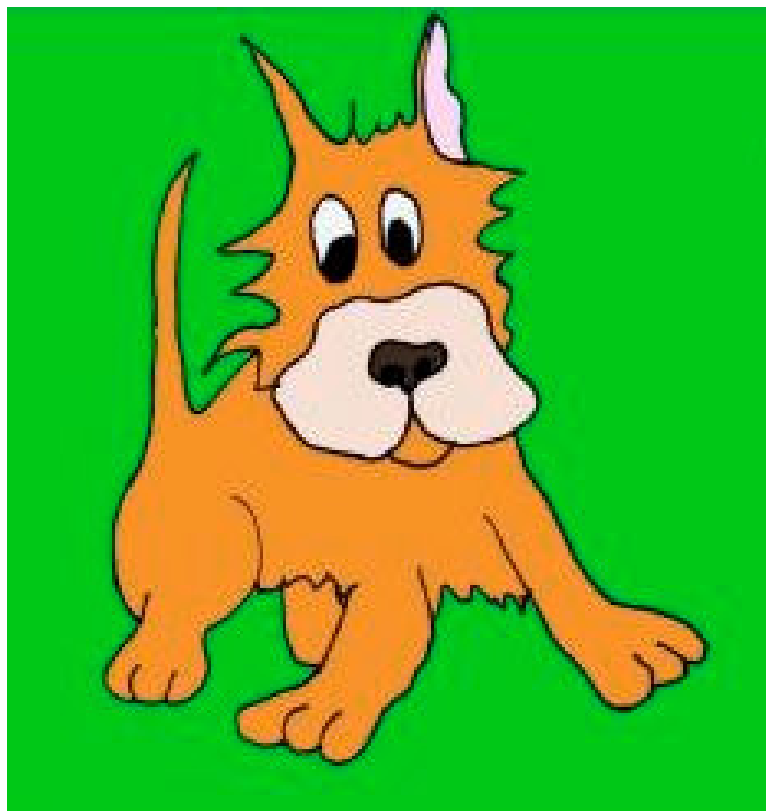
המקום היחידי שבו מקס
יכול היה למצוא קצת צל
היה על המרפסת, אבל
הוא פחד לטפס במדרגות.
המדרגות היו גדולות כל
כך, תלולות ומפחידות.

כבר היה קרוב לצהריים, ונעשה חם יותר כל רגע.
מקס הצטער שיש לו פרווה חמה. בחוץ היו עצים
שנתנו צל, אבל הדשא דקר ומקס לא אהב זאת.
הוא רצה לעלות ולשכב שם, תחת השולחן על
הרצפה הקרירה של המרפסת, אך המדרגות היו
כה מפחידות. הן היו גדולות ותלולות והוא פחד
שלא יוכל לרדת.
ואולי הוא יתקע שם ואיש לא ימצא אותו, והוא
יפסיד את הארוחה שלו.
או אולי הרגליים שלו יגלשו לתוך המרווחים והוא
ייתפש, ואז יבוא החתול ויתגרה בו עד שמישהו
ישחרר אותו.

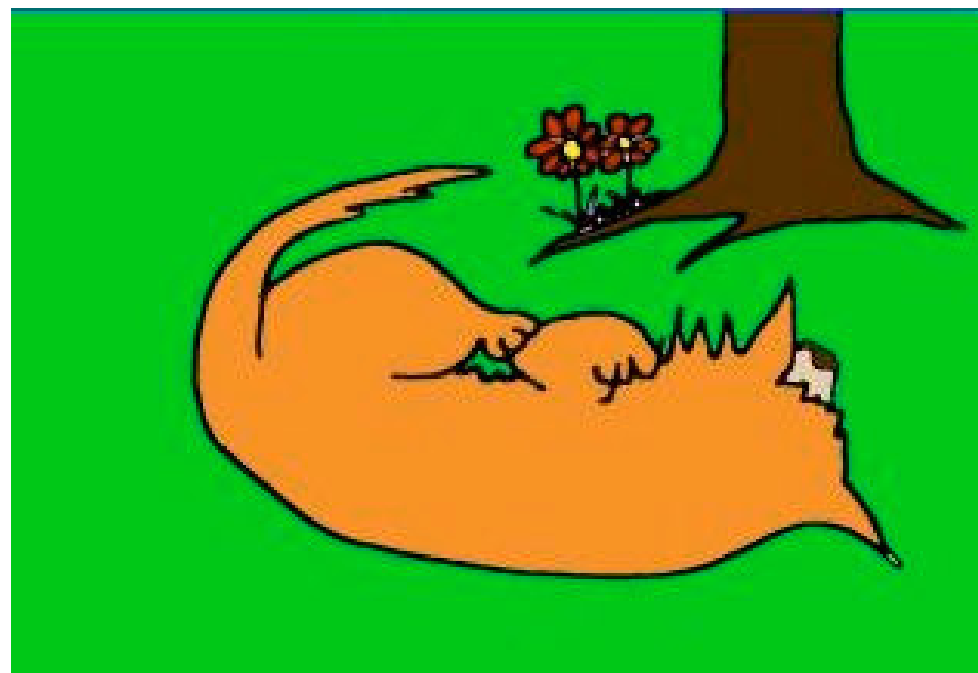

הוא חשב על כל הדברים האיומים האלה, לאט גרר את רגליו לעץ שהיה הכי פחות שנוא עליו, ושם נשכב על הדשא הדוקר. אבל כשהתחיל כבר לנום הופיע הגור הקטן.
"מה אתה עושה, מקס? מה אתה עושה?"
"גררר" אמר מקס.
"מה אתה עושה, מקס? מה אתה עושה?"
"גררר" אמר מקס שוב, הפעם בקול יותר חזק.
הגור היה צריך להבין מה פירוש הדבר.

"מקס, אני הולך לרדוף את החתול. כרגע ראיתי אותו. מקס, אינך רוצה לרדוף את החתול?"
מקס שם את כפות רגליו מעל האוזניים, כאילו לא שומע.
"מקס, החתול רץ עכשיו במדרגות למרפסת. אולי תבוא אתי. אני חושב שהוא נתפס שם."

אבל לאאא...
הגור היה צעיר ומלא מרץ, ולא כל כך נבון.
"מקס, מה אתה עושה? אינך רוצה לבוא ולשחק אתי?" הוא אמר והביט על מקס בצפייה.
מקס ניסה להתעלם ממנו והסתובב עם הפנים אל העץ.

דיפ הקטן לא הבין בדיוק מה מקס רוצה, אך
הופתע שהוא בכלל עונה לו.
"ודאי יודע" ענה.
"אז איך?" שאל מקס.
"איך מה?" ענה דיפ הקטן.
"איך אתה עולה למרפסת?" שאל מקס.
"דרך המדרגות, כמובן" ענה דיפ.

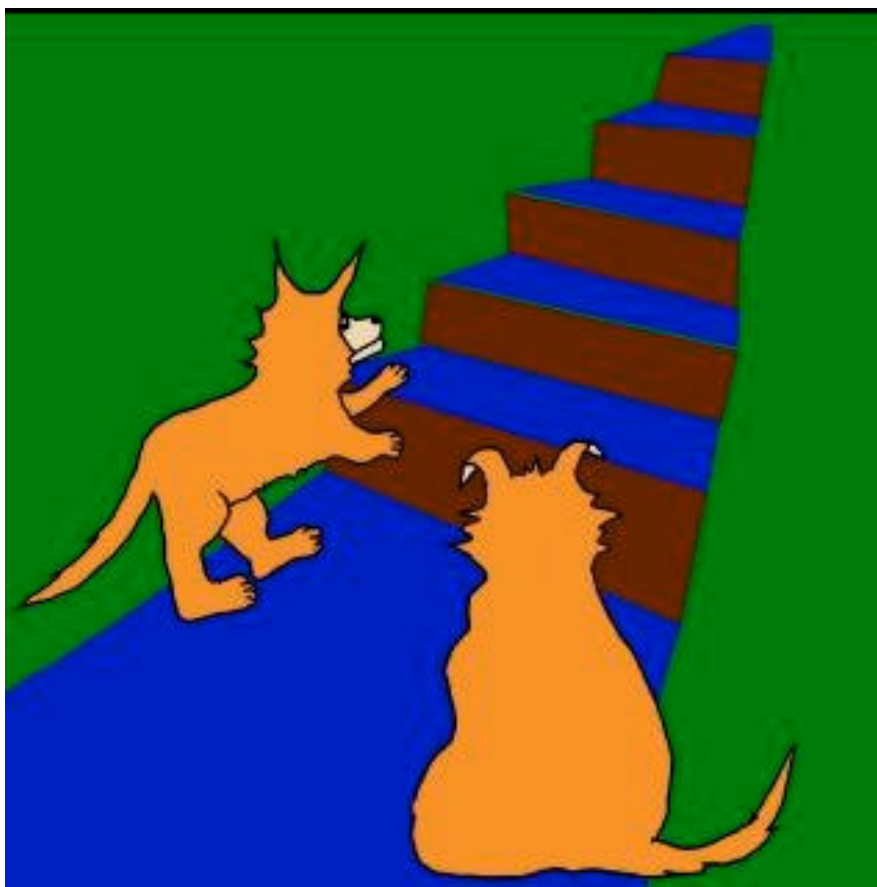
מקס התכוון להתגלגל שוב אך אוזניו קלטו את
המילה "מרפסת".
"דיפ הקטן" אמר לאט ובמלמול, כדי שלא נשמע
כאילו הוא מתעניין "אתה יודע איך להגיע
למרפסת?"

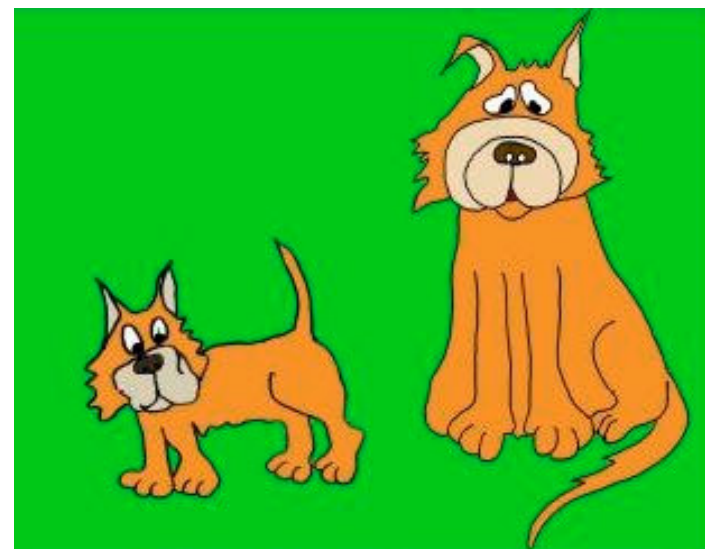
דיפ הביט על מקס. הוא היה רק בן שנה וחצי, אבל טיפס על המדרגות מאז שיכול היה לזכור. הוא ניסה להיזכר איך הוא עושה זאת, אבל לא יכול היה להסביר. הוא פשוט עלה עליהן, ולא יכול היה להבין מדוע מקס שואל כל כך הרבה.

מקס נרעד למשמע המילה הזו, אך השתדל שדיפ לא ירגיש זאת. "לא תוכל לרדת שוב?" חקר מקס.

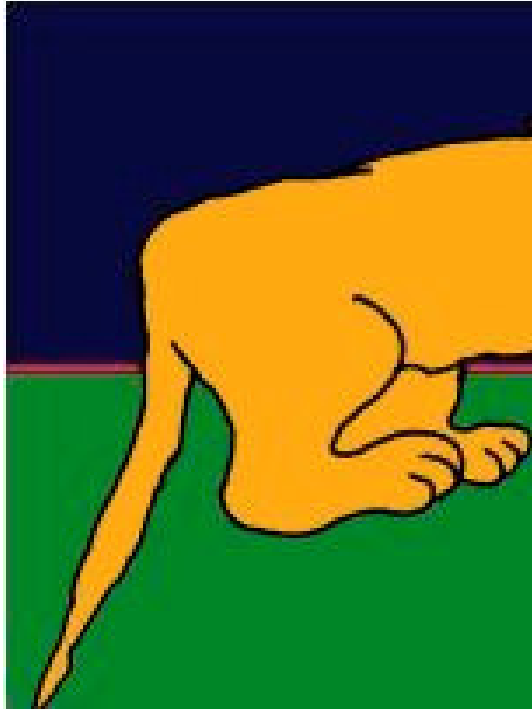
טוב, אני יודע שבמדרגות. אבל איך?" שאל מקס "המדרגות גדולות כל כך, ואתה קטן מאוד. ומה אם לא תוכל לרדת שוב?" חקר מקס. "אבל אני תמיד יורד, למה לא?" ענה דיפ. "תמיד יורד בסדר?" אמר מקס. "כן, תמיד" אמר דיפ. "אבל איך?" שאל מקס.

דיפ הסכים והם הלכו ביחד. זו הפעם הראשונה
מאז שהוא כאן.
מקס היה מרוצה שדיפ יראה לו איך הוא עולה
במדרגות, ודיפ היה מרוצה שמקס מוכן לשחק אתו
סוף-סוף.

ואז חשב שאולי מקס עוד אף פעם לא עלה
במדרגות. דיפ חשב חזק, חזק, עד שהחליט שעוד
אף פעם לא ראה את מקס על המדרגות.
"מקס" אמר "אתה רוצה שאראה לך איך עולים
במדרגות?"
מקס חכך קצת בגרונו ומלמל "גררר, כן, הייתי
רוצה. אבל רק כדי להיות בטוחים שאתה לא נפגע
או לא נתפס שם."
ואז הוסיף "אולי תראה לי כמה פעמים, ליתר
בטחון."

סוף

במעלה המדרגות הם התיישבו על רצפת המרפסת
הקרירה תחת השולחן.
החתול נעלם, אבל דיפ ומקס כבר שכחו אותו.
הם תפסו תנוחות אהובות עליהם וחלמו חלומות
על דברי כלבים הנעימים.